



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. V. T.
st. přísl. X
doručovací adresa: X

zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační
politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. OAM-517/ZA-ZA12-HA10-2019, e. č. B008508,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. OAM-517/ZA-ZA12-HA10-2019, e. č. B008508 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro nepřípustnost rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce podal již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně žalovaný odkázal na rozhodnutí ze dne 11. 4. 2019, č. j. OAM-188/ZA-ZA11-HA13-2019 (dále jen „předcházející rozhodnutí o MO“), kterým bylo o původní žádosti ze dne 22. 2. 2019 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana se žalobci neuděluje.
3. Důvodem byla skutečnost, že žalobce uváděl jako jediný důvod snahu o legalizaci pobytu, a to s odkazem na skutečnost, že chce zůstat v kontaktu a finančně podporovat svoji zletilou dceru, která žije v České republice. Žalovaný proto dospěl k závěru, že tyto okolnosti nelze považovat za azylově relevantní, přičemž dcera může žalobce ve Vietnamu navštěvovat. Stejně tak žalobci návrat do vlasti nebrání v tom, aby platil výživné, resp. svoji dceru jinak finančně podporoval. Na základě výpovědi žalobce a opatřených zpráv o zemi původu pak žalovaný doplnil, že nejsou dány důvody pro udělení žádné formy azylu či doplňkové ochrany. Žalobce se proti danému rozhodnutí nebránil žalobou ve správním soudnictví.
4. Následně žalovaný zdůraznil, že žalobce v rámci nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádí v zásadě stejné okolnosti, resp. motivy svého odchodu z vlasti a neochoty navrátit se do Vietnamu. Pokud se jedná o žalobcem doložené písemné vyjádření jeho zletilé dcery T. J., nar. X, že žádá o prominutí zbytku trestu pro svého otce, neboť již řádně platí výživné, žalovaný ho nepovažoval za relevantní. Z toho důvodu nebylo využito jako podklad pro vydání rozhodnutí.
5. Podle názoru žalovaného žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl jakoukoliv novou a azylově relevantní okolnost, která by odůvodňovala opětovné posouzení toho, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany. Proto žalovaný postupoval podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení v dané věci zastavil.

III. Žaloba

6. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný byl povinen také v řízení o opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany předeštlit důvody, proč ke změně azylově relevantních okolností na straně žadatele nedošlo. Konkrétně pak žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nevěnoval v podstatě žádnou pozornost bezpečnostní situaci ve Vietnamu, když pouze odkázal na ve správním spisu založené zprávy o zemi původu.
7. Kromě toho žalobce namítal, že žalovaný nevěnoval pozornost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť pouze zrekapituloval své závěry z předcházejícího rozhodnutí o MO. Naopak nepřipustil jako důkaz nově doložený doklad žalobce o tom, že se stará o svoji dceru a pravidelně jí hradí výživné. K tomu žalobce doplnil, že závěr žalovaného o možnosti

vedení soukromého a rodinného života ve Vietnamu nemůže obstát. Nelze totiž spravedlivě požadovat, aby se dcera žalobce (popř. spolu s její matkou) přestěhovala do Vietnamu, popř. zde žalobce pravidelně navštěvovala. Podle názoru žalobce tak žalovaný dostatečně neposoudil, zda bude zásah do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený.

8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil, protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by byly azylově relevantní. Naopak argumentoval stejným způsobem jako v předcházejícím řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
10. Stejně tak nevyšly najevo žádné nové skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován nebo vystaven hrobě vzniku vážné újmy podle příslušných ustanovení zákona o azylu, což si žalovaný ověřil opatřením novějších informací o zemi původu. Nepovažoval však za nezbytné již učiněné závěry podrobně rekapitulovat, neboť ke změně bezpečnostní situace ve Vietnamu v mezidobí nedošlo.
11. Pokud se jedná o žalobcem odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně nutnosti posouzení nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, netýká se případů opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu správního spisu navíc nevyplývá, že by nuceným vycestováním bylo do soukromého a rodinného života žalobce zasaženo, neboť může svůj pobyt na území legalizovat postupem stanoveným v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
12. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobcem doložené písemné vyjádření jeho dcery k prominutí zbytku trestu z důvodu řádného placení výživného není azylově relevantní. Jeho odmítnutí jako podkladu pro rozhodnutí proto bylo provedeno v souladu se zákonem. Žalovaný připomněl, že žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území České republiky proto, že byl pravomocně odsouzen za trestný čin spojený s neplacením výživného na svoji dceru. Předložení dané žádosti jeho dcery v tomto řízení proto bylo účelové. Pakliže žalobce usiluje o získání nového pobytového oprávnění, musí postupovat podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců.
13. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

14. Ve správním spisu se nachází předávací protokol obsahující kopii cestovního dokladu žalobce a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 6. 2019, ve které žalobce výslovně uvedl, že chce zůstat v České republice kvůli své dceři. Jinak se od jeho poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany nic nezměnilo, resp. nemá jiné důvody, proč se nechce do Vietnamu navrátit. K dané žádosti bylo přiloženo vlastnoručně sepsané vyjádření dcery žalobce, X, nar. X, ze dne X. V něm žádá o prominutí zbytku trestu pro svého otce (žalobce), neboť již pravidelně platí výživné, naposledy dne 15. 5. 2019.

15. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie spisové dokumentace vztahující se k řízení o předcházející žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (č. j. OAM-188/ZA-ZA11-HA13-2019). Její součástí je mimo jiné záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 2. 2019, protokol o pohovoru k dané žádosti sepsaný téhož dne a předcházející rozhodnutí o MO.
16. Z těchto podkladů zejména vyplývá, že žalobce podal původní žádost o udělení mezinárodní ochrany proto, že v České republice žije již od roku 1988 a má zde dceru, která studuje na střední škole. Ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Kromě toho žalobce uvedl, že byl trestně stíhán za neplacení výživného. Se svoji dcerou se stýká jednou až dvakrát za měsíc a někdy jí přispívá na oblečení. Dcera však na něm není závislá, přičemž má přítele. Ve Vietnamu má žalobce matku a sourozence, ale nejsou spolu často v kontaktu.
17. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla do správního spisu založena Zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018 – Údaje o zemi – Vietnam a Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam.
18. Součástí spisové dokumentace je rovněž protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 2019, ze kterého vyplývá, že žalobce byl poučen o svých procesních právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na dotaz úřední osoby poté výslovně uvedl, že se s jednotlivými podklady pro rozhodnutí nechce seznámit ani se vyjádřit k jejich obsahu. Současně žalobce zopakoval, že chce zůstat v České republice se svoji dcerou.
19. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
23. Žaloba **není důvodná**.
24. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný při posouzení opětovné žádosti o mezinárodní ochranu nezohlednil novou skutečnost, že žalobce o svoji dceru pečuje a již řádně hradí výživné. Přestože žalobce doložil vlastnoručně sepsané vyjádření své dcery, nebylo žalovaným jako podklad pro rozhodnutí použito. Žalovaný se pak podle názoru žalobce nezabýval tím, zda bude mít jeho nucené vycestování za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Stejně tak nevěnoval žádnou pozornost tomu, zda nedošlo ke změně bezpečnostní situace ve Vietnamu, neboť sice do správního spisu založil zprávy o zemi původu, ale nijak s nimi nepracoval.
25. Krajský soud předně připomíná, že se v dané věci jedná o řízení ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřijatelná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.

26. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
27. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“
28. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
29. Z dotčených ustanovení zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že za přípustnou lze považovat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouze za předpokladu, že jsou žadatelem uvedeny nebo jinak zjištěny nové skutečnosti nebo zjištění, avšak pouze při kumulativním splnění dalších dvou výše uvedených podmínek.
30. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobcem doložené písemné vyjádření jeho dcery ze dne 2. 6. 2019 sice obsahuje skutečnosti, které nastaly až po vydání původního rozhodnutí o MO, pročez nemohly být žalovaným v předchozím řízení zohledněny, ale nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být nově vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
31. Dané písemné vyjádření má povahu žádosti dcery žalobce o prominutí zbytku trestu, který mu měl být podle obsahu správního spisu uložen v důsledku neplnění vyživovací povinnosti, a to s odkazem na skutečnost, že výživné je již pravidelně hrazeno. Nijak ovšem z jeho obsahu nevyplývá, že by žalobce se svoji dcerou sdílel nebo měl v plánu sdílet společnou domácnost, popř. že by o ní osobně pečoval. Naopak z výpovědi žalobce v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že jeho již zletilá dcera není na jeho péči závislá. Žije se svým přítelem a se žalobcem se vidá pouze jednou až dvakrát do měsíce.
32. Krajský soud se pak zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, podle kterého žalobci nic nebrání v tom, aby si svoji vyživovací povinnost plnil či dceru jinak finančně podporoval z domovské země původu. Stejně tak nelze s ohledem na věk dcery považovat za nereálné, aby ho příležitostně navštěvovala, když nejsou ani v současné době v častém osobním kontaktu.
33. Z toho důvodu nelze považovat postup žalovaného, spočívající v odmítnutí daného písemného vyjádření jako podkladu pro rozhodnutí, za nezákonný. Nejedná se totiž svoji povahou o novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu.
34. Sám žalobce pak již v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní výslovně uvedl, že jediným důvodem pro podání dané žádosti je snaha o zachování jeho kontaktu s dcerou, která žije na území České republiky. V případě nuceného vycestování by mu tak hrozilo, že se s ní nebude moci pravidelně stýkat a nebude mít příležitost k tomu, aby jí finančně podporoval, resp. plnil svoji vyživovací povinnost. Naprosto stejným způsobem pak odůvodnil také podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena jako nepřijatelná.
35. Kromě výpovědi žalobce žalovaný v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany vycházel také z aktuálních zpráv o zemi původu, na základě kterých dospěl k závěru, že žalobce není osobou, které by hrozilo v případě návratu do vlasti pronásledování nebo hrozba vzniku vážné újmy podle příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobce poté předcházející rozhodnutí o neudělení MO nenapadl správní žalobou, přestože byl o tomto svém právu řádně poučen.

36. Krajský soud považuje na rozdíl od žalobce za dostatečné, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval závěry učiněné v předcházejícím rozhodnutí o neudělení MO a současně odkázal na opatřené aktuální zprávy o zemi původu, které byly do správního spisu založeny, a ze kterých pouhým srovnáním bez pochybností vyplývá, že žádná změna bezpečnostní situace ve Vietnamu od skončení předcházejícího řízení nenastala. Uvedený závěr ostatně žalobce během správního řízení ani v žalobě nijak nezpochybil.
37. K dalším uplatněným žalobním námitkám ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života krajský soud dodává, že se kromě doloženého písemného vyjádření dcery žalobce týkají skutečností, které již byly uplatněny a posouzeny v rámci předcházejícího řízení a rozhodnutí o neudělení MO.
38. V tomto případě se jedná o opakovanou žádost, která byla v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posouzena jako nepřipustná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak pochopitelně vztahuje pouze na zohlednění zákonných podmínek nepřipustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49).

VII. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. listopadu 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.